

A keresztény magyar társadalomhoz fordul tragikus sorsának huszonegyedik órájában és emeli fel kérő szavát a magyar zsidóság. Azokhoz fordul, akikkel egy évezred óta jóban, rosszban együtt élt ebben a hazában, amelynek porában nyugosznak elődeink, apáink, nagyapáink.

Nem szólaltunk meg akkor, amidőn vagyonunktól megfosztattunk, emberi méltóságunkat és polgári megbecsülésünket elvesztettük. És ezt a végső lépést akkor sem tettük meg, amikor családi tűzhelyünkben kivetettek. Most azonban közvetlenül meztelen életünkről van szó. Sőt ezt a mondatot leírni is fájdalmas – már csak a magyar zsidóság egy részének életéről.

Fel kell tárnunk a keresztény magyar társadalom előtt, hogy hetek óta a magyar zsidóság százezreit külföldre deportálták olyan tragikus és kegyetlen körülmények között, amelynek nincsen párja a világtörténelemben.

A magyarországi zsidóság az átalakulás első pillanatától kezdve a mai napig néma megadással viseli szörnyű sorsát, és mégis megindultak az ország minden részéből a halálvonatok. Eddig majdnem 500 000 embert deportáltak.

Noha a vonatkozó kormányrendelet csakis arról szólott, hogy a zsidókat elkülönített városrészekben helyezték el, a valóságban a rendeletben említett elkülönített városrészek (gettók) iszonyatos internálótáborok lettek, ahonnan még rosszabb életfeltételek mellett város környéki téglagyárakba, elhagyott malmok romjai közé zsúfolták össze a vidék zsidóságát.

Ezekből az internálótáborokból vitték ki őket a deportációs vonatokba úgy, hogy egy-egy teherkocsiba 70-80 embert zsúfoltak össze, puskatussal és szuronyokkal, korbáccsal hajszolva őket. A vagonok gyenge szellőztetőnyílásán kívül más levegőt nem engedtek nekik. Minden holmitól és pénztől megfosztva, pokróc vagy akár szalma nélkül utaztak ezek a szerencsétlenek napokon át leplombált vagonokban. Élelmül néhány kenyert hagytak. Ezenkívül két vödört, egyet vízzel telítve és egyet az emberi szükségletek számára. Így indultak el idegen országokba.

Még bizonyos megnyugvással töltött volna el, ha munkaképes testvéreinket viszik munkára. De ezekben a vagonokban minden válogatás nélkül zsúfolták össze az aggastyánokat, csecsemőket. Sőt sokszor kórházból frissen operált súlyos betegek, terhes asszonyok hordágyon kerültek marhaszállító vagonokba. Rettentő kegyetlenségek közepette. Ezeket nem munkára vitték!

Az *Új Nemzedék* május 23-i számában megjelent egy hír, amely szerint a szombathelyi vasútállomáson a Nagykanizsáról indított „zsidó vonat” utasai közül három asszony halt meg. Egy 104, egy 102 és egy 92 éves. A 102 éves tüdőgyulladásban halt meg. Nyilván ezeket sem dolgozni vitték. Az öregek, betegek, csecsemők táplálkoznak és idegenben fogyasztanak élelmet, nem lehet tehát kétségünk a tekintetben, hogy milyen sors vár rájuk: Pusztulás!

Mind e történő szörnyűségeket a magyar társadalom nem nézhetné megrendülés nélkül és ölbe tett kezekkel, ha azokról tudomást szerezne. A tapasztalat azonban azt mutatja, hogy a magyar közvélemény jelentékeny része mit sem tud a borzalmakról. Már azért sem, mert a sajtó ezekről hallgat.

Vajon a történelem előtt igazolható lesz-e az, hogy a magyar állampolgárok